

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Kamila Tojnera ve věci

žalobce

Mgr. J. P.

bytem N. 1, P. 4

proti

žalované

Kancelář prezidenta republiky

se sídlem Pražský hrad, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 1. 2015,
č. j. KPR 208/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 27. 1. 2015, č. j. KPR 208/2015, a rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 13. 1. 2015, č. j. KPR 208/2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 13. 1. 2015, č.j. KPR 208/2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení tohoto prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná prvoinstančním rozhodnutím podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodla o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace - konkrétně kopií výplatních pásek kancléře Vratislava Mynáře. Dále se žalobce žalobou domáhal poskytnutí jím požadované informace ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku soudu.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žádostí ze dne 7. 1. 2015 požádal žalobce žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informace o příjmech vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, Vratislava Mynáře, od okamžiku jeho nástupu do funkce do prosince 2014, konkrétně formou poskytnutí kopií částečně anonymizovaných výplatních pásek, obsahujících alespoň jméno, příjmení, datum narození a celkový čistý příjem vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, případně alternativně formou výpisu z elektronického účtovacího systému či jiné formy evidence platů.
4. Žalovaná prvoinstančním rozhodnutím poskytnutí informace odmítla. Podle ní informaci nelze poskytnout z několika důvodů. Státního zaměstnance nelze beze všeho považovat za osobu, která je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona č. 106/1999 Sb.; informace o výši platu zaměstnanců nespádají do působnosti zákona č. 106/1999 Sb.; informace o výši odměny konkrétního pracovníka je podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, osobním údajem a takovou informaci je možno zveřejnit podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů jen s předchozím souhlasem dotčené osoby. Podle žalované povinnost poskytnout informace nevyplývá ani z ústavního pořádku. V dané věci jde o konflikt práva na informace a ochranu soukromí. Žalovaná shledala, že vyhověním žádosti by bylo neúměrným způsobem zasaženo do práva dotčené osoby na ochranu soukromí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, kde namítal nezákonnost odepření informace a argumentoval primárně odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62.
6. Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky rozhodnutím ze dne 27. 1. 2015, č. j. KPR 208/2015, odvolání žalobce zamítl a ztotožnil se s prvoinstančním rozhodnutím. Podle něj je nutno každý případ žádosti o poskytnutí informace posuzovat individuálně.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobce v žalobě vznáší následující žalobní body:
 - 1) O jeho rozkladu rozhodl vedoucí Kanceláře prezidenta republiky bez toho, aby byl rozklad posouzen rozkladovou komisí;
 - 2) V napadeném ani v prvoinstančním rozhodnutí není vymezen předmět řízení;
 - 3) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné;
 - 4) Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná měla požadované informace poskytnout.
8. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. K hlavní žalobní námitce nezákonnosti rozhodnutí uvedla, že nabyla dojmu, že podobné žádosti, které v poslední době obdržela, jsou téměř identické a není jejich cílem kontrolovat prostřednictvím znalosti platu či mimořádné odměny vedoucích zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky činnost povinného subjektu, ale že by došlo k zneužití práva žalobce pouze pro soukromé účely k uspokojení vlastní zvědavosti. Žalovaná pokládá v mnoha směrech argumentaci žalobce za nekorektní. Rovněž nelze akceptovat požadavek žalobce, v jaké formě mu má být informace poskytnuta. Požadavek žalobce na zaslání částečně anonymizovaných výplatních pásek pokládá žalovaná za šikanózní.
9. Žalobce v replice zdůraznil, že jeho žádost není šikanózní. Požadavek takto formuloval proto, aby mohl ověřit (měl jistotu), že poskytnutá informace bude pravdivá, neboť Kancelář prezidenta republiky by s ohledem na dosavadní obstrukční přístup mohla stejně tak tvrdit, že kancléř pobírá např. jen minimální mzdu, a ověřit by to nebylo jak. Kopii výplatních pásek, byť částečně anonymizovaných (aby obsahovaly jen nezbytné, resp. klíčové informace), skutečnou výši platu ověřit lze.
10. V průběhu řízení před správním soudem žalovaná zveřejnila informaci o platech a odměnách za rok 2014 všech vedoucích zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky, včetně kancléře. Konkrétně dne 4. 6. 2015 žalovaná zaslala žalobci dopis, ve kterém mu sdělila výši příjmu kancléře za rok 2013, 2014 a počátek roku 2015.
11. Žalobce však soudu sdělil, že poskytnutím této informace se necítí být uspokojen a trvá na projednání žaloby. Zdůrazňuje, že požadoval kopie výplatních pásek a nikoliv pouze informaci o výši příjmu.
12. Na jednání konaném dne 1. 10. 2018 žalobce i žalovaná setrvali na svých argumentech z písemných podání. Žalobce dále ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

argumentoval, že splňuje roli tzv. „společenského hlídačského psa“. Dále uvedl, že za dobu, co funkci prezidenta republiky vykonává Miloš Zeman, adresoval Kanceláři prezidenta republiky včetně této dvě žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

13. Žalovaná dále při jednání uvedla, že není možné znovu vytisknout výplatní pásky zaměstnanců zpětně za rok 2013 a 2014. V každém případě výplatní pásky neobsahují datum narození. Dále uvedla, že s odkazem na zásadu subsidiarity soud nemůže sám rozhodovat o splnění kritérií, které jsou obsaženy v nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. O těch by měla případně znovu rozhodnout žalovaná.

III.

Posouzení žaloby městským soudem

14. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Jednotlivým žalobním námitkám se soud věnoval postupně.

Ad 1) Námitka porušení pravidel o rozkladu

15. Podle § 152 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad. V dané věci je tedy otázkou, zda Kancelář prezidenta republiky je ústřední správní úřad.
16. Soudní judikatura pojem ústřední správní úřad chápe převážně ve formálním smyslu jako takový ústřední orgány státní správy České republiky, který je zákonem jako ústřední správní úřad nebo ústřední orgán státní správy výslovně označen (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2004, č. j. Komp 1/2004-70). Judikatura Ústavního soudu však více preferuje materiální pojetí ústředního správního úřadu. Podle Ústavního soudu je ústředním orgánem státní správy orgán, jenž naplňuje následující kritéria: výkon státní správy představuje podstatnou (byť menšinovou) část náplně daného orgánu, správní orgán vykonává celostátní působnost a tento orgán není přímo podřízen jinému ústřednímu orgánu státní správy (usnesení sp. zn. Pl. ÚS 52/04 ze dne 30. 11. 2010).
17. Kancelář prezidenta republiky byla zřízena zákonem č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon neurčuje, že se jedná o ústřední správní úřad. Podle formálních kritérií se tedy o ústřední správní úřad nejedná. Kancelář prezidenta republiky však nelze za ústřední správní úřad považovat ani v materiálním smyslu.
18. Jak vyplývá z § 2 zákona č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů, úkolem Kanceláře prezidenta republiky je především zajišťovat servisní a protokolární podporu prezidentu republiky, případně správu státního majetku, nikoliv však výkon státní správy ve smyslu vrchnostenských zásahů do právních vztahů jednotlivců. Jakkoliv tedy Kancelář prezidenta republiky v některých případech, zejména v souvislosti s vyřizováním žádostí o informace, jako správní orgán může vystupovat, netvoří výkon státní správy ani menšinovou náplň její činnosti, ale náplň pouze zcela okrajovou. O ústřední správní úřad ve smyslu uvedeného rozhodnutí Ústavního soudu se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tedy nejedná (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018, č. j. 10 A 91/2015).

19. Není-li žalovaná ústředním správním úřadem, nepochybila, pokud o podání žalobce označeném jako rozklad nerozhodovala podle § 152 správního řádu, ale posoudila jej jako odvolání a rozhodovala o něm v režimu § 81 a následujících správního řádu.
20. Tato námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Ad 2) Údajná absence vymezení předmětu řízení v napadeném rozhodnutí

21. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků.
22. Prvoinstanční rozhodnutí obsahuje pouze výrok: „uvedená žádost o poskytnutí informací se odmítá“. „Uvedená žádost“ je v návěti konkretizována pouze tak, že jde o žádost podanou žalobcem. Obdobně napadené rozhodnutí obsahuje pouze výrok: „odvolání zamítám a napadené rozhodnutí potvrzuji“.
23. S žalobcem je nutno souhlasit v tom, že z výroku by mělo být zřejmé, o jaké žádosti o informace bylo rozhodováno. Žádost musí být ve výroku dostatečně konkretizována, aby nebyla zaměnitelná s jinou žádostí a bylo tedy zřejmé, jaké věci se výrok týká.
24. V dané věci je však třeba zohlednit, že žádost žalobce je konkretizována ihned v prvních dvou odstavcích odůvodnění jak prvoinstančního rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí. První dva odstavce prvoinstančního rozhodnutí zní:

Kancelář prezidenta republiky (dále jen „KPR“) obdržela dne 7. ledna 2015 žádost žadatele podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o poskytnutí těchto informací:

Jaké byly příjmy vedoucího Kanceláře prezidenta republiky Ing. Vratislava Mynáře od okamžiku jeho nástupu do Kanceláře prezidenta republiky až do prosince 2014 včetně, konkrétně formou poskytnutí kopií částečně anonymizovaných výplatních pásek, obsahujících alespoň jméno, příjmení, datum narození a celkový čistý příjem vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, a to za každý kalendářní měsíc ve výše uvedeném intervalu, případně alternativně formou výpisu z elektronického účtovacího systému či jiné formy evidence platů a ostatních forem příjmů zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky (ale tak, aby bylo vždy zřejmé jméno, příjmení, datum narození a celkový čistý příjem výše jmenovaného vedoucího zaměstnance za každý měsíc)?

Obdobným způsobem je žádost žalobce identifikována v prvních dvou odstavcích napadeného rozhodnutí. Z obou rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, které věci (žádosti) se týkají a není o tom pochyb.

25. Podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
26. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že nikoliv každá vada řízení je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V dané věci soud dospěl k názoru, že zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatky ve výroku by bylo nadměrně formalistické, neboť toto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pochybení žalované nemá žádný vliv na rozhodnutí ve věci samé a ani se nijak negativně neprojevalo ve sféře žalobce, jako například tím, že by byl v nejistotě, ohledně jaké jeho žádosti bylo napadeným a prvoinstančním rozhodnutím rozhodnuto.

27. Lze doplnit, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, na který poukazuje žalobce, se týkal přestupku. Přitom v případě správního trestání jsou požadavky kladené na výrok rozhodnutí přísnější. Tyto přísné, v mnoha ohledech formální požadavky nelze dle soudu přenášet do jiných oblastí správního práva.
28. Tato námitka žalobce tedy není důvodná.

Ad 3) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

29. V dané věci žalobce namítá, že vedoucí žalované se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkami v rozkladu.
30. K námitce nepřezkoumatelnosti je však třeba především poznamenat, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
31. V této věci je také zcela zásadní, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání se ztotožnit s názory a závěry orgánu prvního stupně, pokud je považuje za správné (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007 sp. zn. 62 Ca 20/2006, č. 1296/2007 Sb. NSS). Odvolacímu správnímu orgánu tedy nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. K tomuto došlo i v napadeném rozhodnutí.
32. Žalobce v odvolání uváděl argumenty, proč mělo být jeho žádosti vyhověno, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a svá základní práva. Těmito otázkami se však již věnovala žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí. Vedoucí žalované tedy nepochybil, pokud na ně odkázal. Situace by samozřejmě byla jiná, pokud by žalobce v odvolání uváděl argumenty, které nebyly v prvoinstančním rozhodnutí vypořádány. Tak se však v tomto případě nestalo. Nadto nutno dodat, že vedoucí žalované se v napadeném rozhodnutí vypořádává i s konkrétní judikaturou Nejvyššího správního soudu citovanou žalobcem v rozkladu.
33. Ani tato námitka není tedy důvodná.

Ad 4) Věcné důvody neposkytnutí požadované informace

34. Úvodem k tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že některé argumenty žalované, proč požadovanou informaci neposkytla, byly již dostatečně vyvráceny ustálenou judikaturou správních soudů. Konkrétně se jedná o argumenty, že na poskytnutí informace o příjmech zaměstnanců povinných osob se nevztahuje § 8b zákona č. 106/1999 Sb. či že tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

informace vůbec nespádají do působnosti zákona č. 106/1999 Sb. Na tuto judikaturu lze odkázat a není třeba ji zde rekapitulovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, či přímo ve vztahu k žalované rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2018, č. j. 10 A 208/2015-28). V nyní posuzované věci tedy zbývá posoudit argument žalované, že poskytnutím informace by bylo nepřiměřeně zasazeno do soukromí kancléře.

35. K problematice sdělování informací o příjmu zaměstnanců veřejné správy existuje bohatá judikatura správních soudů, která nebyla vždy zcela jednotná. K věci však následně zaujal své stanovisko rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Rozšířený senát rozhodl, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.
36. Rozšířený senát k tomuto názoru dospěl po pečlivém zvážení všech protichůdných zájmů, včetně ústavněprávního kontextu a za aplikace testu proporcionality. Je také nutno zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nijak nevyloučil aplikaci testu proporcionality v individuálních případech (viz např. bod 86 rozsudku). Pouze s ohledem na uvedené argumenty dospěl k názoru, že test proporcionality zpravidla vyzní ve prospěch práva na informace.
37. Ústavní soud do této judikatury vstoupil nálezem sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (odůvodnění je obsaženo v bodech 121-137 nálezu). Na jedné straně potvrdil názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že platy státních zaměstnanců jsou veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a poskytování této informace tedy spadá do působnosti zákona č. 106/1999 Sb. Na druhé straně však Ústavní soud zdůraznil, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv (bod 136).
38. Zásadní je však bod 125 nálezu, ve kterém Ústavní soud právo na informace ve srovnání s výše zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu následujícím způsobem omezuje:

Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa";*
- d) informace existuje a je dostupná.*

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.

Podle Ústavního soudu požadavek přiměřenosti sdělování informací je nutno vykládat ve světle tohoto testu (bod 127 nálezu). Tento test Ústavní soud podle svého vlastního vyjádření dovedl z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz body 125 a 127 nálezu a body 85 až 94).

39. Z tohoto nálezu Ústavního soudu, jak bylo i potvrzeno navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky č. j. 2 As 313/2017-56, či č. j. 9 As 399/2017-38), tak především vyplývá, že poměření kolidujícího práva na informace a ochrany soukromí je nutno provést v každém individuálním případě. V dané věci tedy žalovaná správně takové posouzení za použití testu proporcionality provedla. Městský soud tedy posoudil, zda dospěla ke správnému závěru.
40. Na tomto místě městský soud předesílá, že nesdílí názor žalované, že by vlastním poměřením v konfliktu stojících práv narušoval zásadu subsidiarity správního soudnictví. Žalovaná se otázkou poměřování těchto práv v prvoinstančním rozhodnutí podrobně zabývala a svůj názor sdělila. Soud jej tedy může věcně přezkoumat. Soud ani nesdílí názor žalované, že náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 tak zásadním způsobem změnil posuzování žádostí o informace, že by měla mít případně možnost o žádosti rozhodnout znovu sama. Podle soudu s výjimkou kritéria „společenského hlídání psa“ ostatní faktory jmenované Ústavním soudem byly již v judikatuře zohledňovány dříve (viz níže).
41. Městský soud po přezkumu napadeného a prvoinstančního rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaná test proporcionality učinila metodologicky chybně a především dospěla k chybnému výsledku. Chybnost závěru, že informaci o výši příjmu kancléře nelze sdělit s ohledem na ochranu soukromí kancléře patrně následně uznala i sama žalovaná, která nakonec žalobci tuto informaci dopisem poskytla. V nyní posuzované věci však žalobce žádá nikoliv pouhou informaci o výši příjmu, ale informaci v podobě kopií výplatních pásek kancléře. Žalobce se tak vlastně domáhá konkrétního dokumentu, respektive nosiče informace.
42. Otázkou, zda lze skrze zákon č. 106/1999 Sb. požadovat konkrétní dokument, se již také zabývala judikatura správních soudů. Ta dospěla k závěru, že zákon č. 106/1999 Sb. takové žádosti nevylučuje. Naopak informací podle zákona č. 106/1999 Sb. je nutno rozumět i konkrétní dokument.
43. V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 Nejvyšší správní soud vyslovil následující: „Lze tedy říci, že záměrem zákonodárce jednoznačně bylo, aby „informace“ v pojetí zákona o svobodném přístupu k informacím byla totožná s pojmem „dokument“ v transponované směrnici 2003/98/ES (srov. k tomu shodně zvláštní část důvodové zprávy k bodu 6 první části zákona). Dokument je v čl. 2 odst. 3 směrnice 2003/98/ES definován jako „a) obsah na jakémkoli nosiči (psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu“ (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67).
44. Z právě uvedeného městský soud tedy učinil dílčí závěr, že požadavek žalobce na zpřístupnění kopií výplatních pásek kancléře spadá do působnosti zákona č. 106/1999 Sb. a žalobce je oprávněn takovou informaci požadovat, pokud její poskytnutí nevylučují jiná

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. V nyní posuzované věci žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí namítala, že takové poskytnutí je vyloučeno s ohledem na ochranu soukromí kancléře.

45. Městský soud tedy sám provede poměření dvou základních práv, která se v nyní posuzované věci dostávají do konfliktu. Konkrétně se jedná o právo žalobce na informace garantované čl. 17 odst. 1 Listiny a ochranu soukromí zaměstnance žalované (kancléře), která je garantována čl. 10 odst. 3 Listiny.
46. Při střetu dvou základních práv (na rozdíl od střetu základního práva s veřejným zájmem) zpravidla není na místě provádět tříkrokový test proporcionality [k němu viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014 (N 138/74 SbNU 141; 162/2014 Sb.), bod 41; či nález sp. zn. Pl. ÚS 37/11 ze dne 30. 7. 2013 (N 136/70 SbNU 263; 299/2013 Sb.), bod 59; a řada dalších]. Jeho první dva kroky totiž nemají v tomto kontextu praktický smysl. Pokud by jeden z prvních dvou kroků testu nebyl splněn, tak by totiž nešlo o skutečný konflikt dvou základních práv, ale pouze konflikt zdánlivý, který by bylo možno řešit, aniž bychom do jednoho z práv zasáhli. Podstatný je tedy třetí krok testu, čímž je poměřování zásahu do základního práva na jedné straně a síly sledovaného legitimního zájmu, čímž je ochrana v kolizi stojícího základního práva, na straně druhé. Judikatura Ústavního soudu poté právě formuluje faktory, které je nutno při tomto poměřování protichůdných zájmů brát v potaz (viz výše citovaný bod 125 nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16; obdobně například v kontextu střetu svobody projevu a ochrany soukromí ve sporech o ochranu osobnosti - viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 1511/13 ze dne 20. 5. 2014).
47. Městský soud bude případ posuzovat shodně se žalovanou jako možný zásah do práva na soukromí, kterým by bylo zveřejnění informace o příjmu kancléře, který by byl v kolizi s právem žalobce na informace, které by představovalo legitimní cíl zásahu. Výsledek poměřování by však nutně musel být shodný, pokud by městský soud napadené rozhodnutí posuzoval jako zásah do práva žalobce na informace při sledování legitimního cíle ochrany soukromí kancléře. Výsledek sporu při konfliktu dvou základních práv totiž zásadně nemůže být odvislý od toho, z kterého práva (úhlu pohledu) věc soud nebo správní orgán posuzuje (shodně i Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, bod 131). Městský soud pro úplnost provede celý tříkrokový test proporcionality, byť zásadní je až krok třetí.
48. V kroku vhodnosti je třeba se ptát, zda poskytnutí výplatních pásek (zásah do soukromí) je vůbec schopno dosáhnout sledovaného cíle (naplnění práva na informace). Odpověď je bezpochyby ano. Pokud žalobci budou kopie výplatních pásek kancléře poskytnuty, naplní to jeho právo na informace o příjmech kancléře ve formě výplatních pásek.
49. V kroku potřebnosti je třeba se ptát, zda sledovaného cíle není možno ve stejné či obdobné míře dosáhnout též jiným způsobem, který bude k právu na soukromí šetrnější. Zde je odpověď bezpochyby nikoliv. Právo na informace o příjmech kancléře nelze naplnit jiným způsobem než sdělením informace o příjmech kancléře. Rovněž pokud žalobce požaduje konkrétně kopie výplatních pásek nelze jeho žádost, která, jak bylo vysvětleno výše, spadá do působnosti zákona č. 106/1999 Sb., naplnit jinak než poskytnutím této informace.
50. Soud tedy přistoupil k poměřování dvou v kolizi stojících zájmů. Zde je nutno zdůraznit, že samotná otázka sdělení výše příjmů kancléře není primárním předmětem tohoto řízení. Výši příjmů žalovaná dopisem sdělila. V nyní posuzované věci jde pouze o to, zda je přiměřené po žalované vyžadovat kopii výplatních pásek kancléře. I přesto je ale nutné,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

aby se soud alespoň ve stručnosti vyjádřil k otázce sdělení příjmů kancléře, neboť požadovaná informace (výplatní páska) tuto informaci obsahuje.

51. Primárním faktorem, který je třeba brát v potaz při střetu těchto dvou práv je otázka veřejného zájmu na znalosti požadované informace. To vyplývá nejen z judikatury Ústavního soudu (viz výše citované pasáže nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16) a Evropského soudu pro lidská práva (viz např. Ústavním soudem citovaný rozsudek ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11, § 197 a 199, avšak nikoliv § 161 a 162, jak odkazuje Ústavní soud – viz níže), ale především z ustálené judikatury správních soudů. V již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, Nejvyšší správní soud otázku veřejného zájmu detailně posoudil a dospěl k závěru, že „zahrnutí zaměstnanců mezi příjemce veřejných prostředků, o nichž musí být poskytovány informace, je legitimováno intenzivním veřejným zájmem na kontrole veřejné moci a hospodárnosti a účelnosti jejího jednání i v oblasti zaměstnávání a odměňování“ (bod 81).
52. V nyní posuzované věci městský soud považuje veřejný zájem na informaci o příjmech kancléře za vysoký. Je nutno zohlednit, že jde právě o příjem vedoucího Kanceláře prezidenta republiky. Tedy osobu, která stojí v čele Kanceláře prezidenta republiky, což je úřad, který zajišťuje obstarávání věcí spojených s rozsáhlými ústavními a zákonnými pravomocemi prezidenta republiky. Kancléř je přímo podřízen prezidentu republiky (viz § 4 odst. 1 zákona č. 114/1993 Sb., o Kanceláři prezidenta republiky, ve znění pozdějších předpisů) a jedná se tedy funkci, která je ve státní službě na jednom z vrcholů. Jako takový je kancléř osobou, která je přirozeně předmětem veřejného zájmu a její ochrana soukromí je odpovídacím způsobem snížena (viz například rozsáhlá judikatura v kontextu kritiky veřejných osob, ale i zveřejňování soukromých informací veřejných osob – viz např. rozsudek ESLP ve věci *Von Hannover proti Německu* (č. 2) ze dne 7. 2. 2012, č. 40660/08, § 110; v podrobnostech viz Kosař, David. Svoboda projevu in: Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1082 nn).
53. Soud se tedy domnívá, že zveřejnění příjmu kancléře, které představuje zásah do jeho soukromí, je odůvodněno silným veřejným zájmem na této informaci. Ohledně tohoto závěru nakonec patrně není mezi účastníky sporu, neboť žalovaná příjem kancléře zveřejnila. V nyní posuzované věci je však dále třeba zvážit přiměřenost žádosti žalobce o kopii výplatních pásek kancléře. Za tím účelem je nejdříve nutno posoudit povahu žalobcem požadované informace – kopií výplatních pásek.
54. Podle § 142 odst. 5 zákoníku práce při měsíčním vyúčtování mzdy nebo platu je zaměstnavatel povinen vydat zaměstnanci písemný doklad obsahující údaje o jednotlivých složkách mzdy nebo platu a o provedených srážkách.
55. Výplatní páska je běžné označení pro dokument, který zaměstnavatel zaměstnanci vydává každý měsíc v souladu s § 142 odst. 5 zákoníku práce. Zákoník práce ani jiný právní předpis však již nestanoví podrobnosti ohledně obsahu a struktury tohoto dokumentu. Zákon pouze uvádí, že musí obsahovat „údaje o jednotlivých složkách mzdy nebo platu a o provedených srážkách“. Hlavní a nezbytnou informací na výplatní pásce je tedy přesná struktura příjmů, která zobrazuje tarifní plat, či běžnou mzdu a odměny. Městskému soudu je z úřední činnosti známo, že různé výplatní pásy obsahují různé další údaje. Často obsahují například informace o zůstatku dovolené či informace o zdravotní pojišťovně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

56. Pokud žalobce požaduje částečně anonymizované výplatní pásky, které obsahují jméno, příjmení, datum narození a čistý příjem, tak jde o téměř stejný zásah do soukromí, jako kdyby žalovaný informaci poskytl ve formě dopisu (jak učinil). Rozdílem by mohlo být datum narození kancléře. Zde však městský soud poukazuje na to, že datum narození kancléře je veřejně dostupnou informací, která je všem na internetu jednoduše dostupná. Zásadní však také je, že zveřejnění této informace jako součásti výplatních pásek žalobce po žalované vyžadovat nemůže. To z toho důvodu, že datum narození není nezbytnou náležitostí výplatních pásek a některé jej neobsahují. Jak uvedla žalovaná při jednání je tomu tak právě v případě jejích výplatních pásek, které datum narození neobsahují. Navíc dle soudu tato informace ani není nezbytná, neboť výplatní pásky jsou dostatečně identifikovány jménem a příjmením kancléře.
57. Soud dospěl k závěru, že zveřejněním kopií výplatních pásek bude do soukromí kancléře o výši jeho příjmu zasazeno již zcela nepatrně. Výše příjmů kancléře, která bude z částečně anonymizovaných výplatních pásek patrná, již byla totiž žalobci poskytnuta. Žalobce nepožaduje, aby na výplatních páskách byly viditelné i jiné soukromé údaje kancléře, kterými mohou být například informace o čerpané dovolené nebo zdravotní pojišťovně. Další zásah do soukromí lze tak spatřovat pouze v tom, že příjem bude přesně rozepsaný po jednotlivých měsících. Ve zveřejněné informaci žalovaná poskytla výši odměn pouze souhrnně za celé roky.
58. Oproti právu kancléře na ochranu soukromí, které zveřejněním výplatních pásek bude zasazeno již jen zcela nepatrně, stojí právo žalobce na informace. Soud vnímá argument žalobce, že z jeho pohledu není zveřejnění příjmu v dopise a formou výplatních pásek zcela srovnatelné. Soud uznává, že výplatní páska má vyšší vypovídací hodnotu a jistota žadatele o informace, že informace je správná, je vyšší. Tímto soud nechce nijak naznačit, že by snad měl pochybnosti o tom, že Kancelář prezidenta republiky v dopise sdělila o výši příjmu kancléře úmyslně chybné informace. Nicméně k chybě může dojít i omylem při přepisu informace ať již právě z výplatních pásek, případně nějaké databáze, na které zřejmě bude založena i sestava výplatních pásek. Nakonec podstatné je, jak bylo vysvětleno výše, že je na samotném žadateli, zda bude požadovat informaci ve formě kopie existujícího dokumentu, či se spokojí se zveřejněním informace v jiné podobě.
59. Soud tedy uzavírá, že na jedné straně požadavek žalobce spadá pod jeho ústavní právo na informace a na straně druhé splněním jeho požadavku bude zasazeno do práva na soukromí kancléře nepatrným způsobem. Poměření těchto protichůdných zájmů tedy vyznívá ve prospěch žalobce a žalovaný pochybil, pokud žalobci požadovanou informaci z tohoto důvodu neposkytl.
60. Soud přisvědčuje žalobci, že jeho požadavek nelze považovat za šikanózní, což by vedlo k možnosti odepření poskytnutí informace. V rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že nevyhovět lze takovým žádostem, které jsou „kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující“. Toto však v žádosti žalobce soud nespatřuje. Poskytnutí kopií 22 výplatních pásek, případně odpovídajících výpisů z její evidence platů nelze považovat pro žalovanou za paralyzující. Měsíční vyúčtování příjmů jsou dokumenty, které žalovaná ze zákona musí zaměstnanci vydávat. Podle soudu poskytnutí částečně anonymizovaných kopií výplatních pásek či odpovídajících výpisů z evidence platů je z pohledu požadavků na čas zaměstnanců žalované srovnatelné se sepsáním dopisu, do kterého je třeba údaje zkopírovat. Žalobce rovněž nepodává neopodstatněné žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tak, aby bylo možno jej označit za kverulanta. A nejde ani o šikanu ve smyslu cíleného útoku žalobce na konkrétní osoby či úřad jako celek. Jak bylo vysvětleno výše, kancléř je osobou velkého veřejného zájmu a na informaci o jeho příjmech je velký veřejný zájem. To, že žalobce žádá informaci ve formě kopií výplatních pásek, není šikanózní. Tímto žalobce získá praktickou jistotu, že požadovaná informace je správná. Zároveň soud vzal v potaz, že to byl sám žalovaný, který u žalobce vytvořil určitý stav nedůvěry tím, že původně odmítal vůbec příjem kancléře sdělit. I v tomto ohledu nelze tedy žádost žalobce o kopie platebních pásek považovat za šikanózní.

61. Závěrem se soud vyjádří ke kritériu obsaženému ve shora zmíněném nálezu Ústavního soudu, zda žalobce plní úkoly či posláním dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“. K tomu je třeba především poukázat na to, že se jedná o kritérium dosud judikaturou neuplatňované, které přímo ze zákona nevyplývá. V této věci je však rozhodné, že i toto kritérium je v případě žalobce splněno, což žalobce dokládá svou bohatou publikační činností.
62. Nad rámec právě uvedeného považuje městský soud za potřebné poukázat na to, že dle jeho názoru je třeba při zjišťování naplnění podmínek, za kterých lze informaci poskytnout, vycházet v první řadě z čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zde je zakotveno právo na informace a v odstavci 5 pozitivní závazek státních orgánů a orgánů územní samosprávy přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Argumentace ESLP v rozsudku *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, na který odkazuje předmětný nálezný Ústavního soudu, se však týkala otázky, zda z čl. 10 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) vůbec právo na informace plyne. Velký senát ESLP zde sjednotil svou předchozí nejednoznačnou judikaturu a autoritativně se vyslovil k otázce, za jakých podmínek Úmluva obsahuje právo na informace (k vývoji a problémům této judikatury srovnej Kosař, David. Svoboda projevu in: Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1009-1012). Jedná se však o úvodní posuzování otázky působnosti *ratione materiae* Úmluvy. V tomto ohledu jde tedy skutečně o určitá „prahová kritéria“, ve smyslu nutnosti překročení prahu pro aplikaci čl. 10 Úmluvy, tedy rozhodnutí, zda právo na konkrétní informaci vůbec spadá do působnosti Úmluvy. Jde tedy o kritéria rozhodná pro první krok pětistupňového testu aplikovaného ESLP. Otázka posuzování přiměřenosti je až pátým krokem pětistupňového testu, který konkrétně v tomto rozsudku ESLP provádí v § 187-200. V této pasáži rozsudku, kde ESLP provádí poměrování protichůdných zájmů, však již Ústavním soudem zmíněná čtyři kritéria ESLP nijak nezmiňuje a neaplikuje je.
63. Co se týče konkrétně kritéria, zda žadatel o informace plní úkoly či posláním dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, tak městský soud nepopírá, že toto kritérium pojmově lze použít v případě vyvažování práva na informace s ochranou soukromí. Nelze samozřejmě nijak popřít právo Ústavního soudu takto právo na informace v Listině vyložit a fakticky tak tedy toto právo, které náleží každému, omezit. Podle městského soudu však tak Ústavní soud dosud neučinil (a to ani v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1200/16 ze dne 3. 4. 2018, který argumentačně pouze odkazuje na nálezný IV. ÚS 1378/16). Ústavní soud toto omezení práva na informace dovodil z judikatury ESLP, která však řešila odlišnou situaci.
64. Městský soud v tomto ohledu poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, se kterým se ztotožňuje: Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

[67] Historie poskytuje řadu příkladů pro tezi, že každá moc, i demokratická, korumpuje, a že čím méně je kontrolována, tím větší je nebezpečí jejího zneužití. Kontrola veřejné moci prostřednictvím takových institutů, jako je § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, má řadu výhod, které ve svém souhrnu významně brání zneužívání veřejné moci a posilují demokratickou legitimitu politického systému.

[68] V první řadě se za pomoci tohoto institutu na kontrole veřejné moci může podílet každý, a to přesně v té míře, v jaké se rozhodne být aktivní. Nikdo není vyloučen, každý má možnost se ptát a dozvědět se. To již samo o sobě posiluje vztah veřejné moci a občana, brání rozdělení na "my" a "oni" a posiluje vědomí veřejnosti, že veřejná moc není účelem o sobě či prostředkem mocných k udržení jejich výsad, odcizeným od občanské společnosti, nýbrž nástrojem občanů, tvořících politickou obec, k prosazování obecných, společně sdílených zájmů a cílů.

65. Lze dodat, že městský soud si je samozřejmě vědom nebezpečí zneužívání zákona č. 106/1999 Sb. některými žadateli. Nicméně na tento problém již dostatečně reaguje judikatura správních soudů, která umožňuje informaci neposkytnout, pokud jde o žádost kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující (viz bod 60 výše). Za tímto účelem tedy není nutné právo na informace garantované Listinou všem osobám omezovat pouze na osoby některé. Městský soud má za to, že bude i v budoucnu třeba každý případ individuálně posuzovat s tím, že nelze vyloučit povinnost poskytnutí informace i v případech, kdy žádný konkrétní vztah mezi požadovanou informací a žadatelem jako „společenským hlídacím psem“ nebude zřejmý.

IV.

Aplikace § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

66. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti o informace, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Při postupu podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. má soud nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo, tj. výjimečně zde dochází i k uplatnění apelačního principu s ohledem na urychlení procesu poskytování informací. V rámci této nalézací pravomoci proto soud musí rovněž posoudit, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti a pokud ne je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012-62, a rozsudek ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 140/2013-155).
67. Dané ustanovení je však třeba vykládat tak, že úkolem soudu není v rámci jeho přezkumné činnosti aktivně pátrat a upozorňovat, zda v případě konkrétní žádosti o poskytnutí informací je či není dán nějaký další z myslitelných důvodů pro odmítnutí takové žádosti, jak jsou vymezeny v § 7 až 11 zákona č. 106/1999 Sb. Jinými slovy, že by soud nahrazoval činnost povinných subjektů a představoval další instanci podrobně zkoumající důvody pro odmítnutí poskytnutí informace a poté nahrazoval původní důvod rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 9 As 48/2011-129). Soud toliko zhodnotí, zda důvod uplatněný povinným subjektem věcně obстоjí a pokud nikoli, bude se zabývat případnými dalšími důvody pouze *prima facie*, tedy pokud budou s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

povahu konkrétní informace přicházet v úvahu anebo pokud budou ve věci zřejmé, byť by na ně správní orgány nepoukázaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86). Postup podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je tedy možný, je-li soud přesvědčen, že existence jakéhokoli jiného důvodu pro odmítnutí žádosti v rámci jeho zběžného přezkumu *zcela zjevně* dána není.

68. Jak vyplývá z výše uvedeného, městský soud neshledal za souladný se zákonem ani jeden z důvodů citovaných žalovanou pro odmítnutí požadované informace. Městský soud neshledal ani žádné další zjevné zákonné důvody, pro něž by bylo možné žádost o informaci odmítnout.
69. Městský soud přesto k výroku dle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nepřistoupil, a to z následujících důvodů.
70. V dané věci je sporné, zda žalovaná disponuje výplatními páskami svých zaměstnanců zpětně za rok 2013 a 2014. Tato otázka nebyla řešena v rámci správního řízení a nebyla ani předmětem dokazování před soudem. Soud tedy vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V rámci něj bude na žalované, aby rozhodla a do spisu doložila doklady, které budou prokazovat, zda požadovaná informace v podobě výplatních pásek existuje. Pokud ano, žalovaná informaci v částečně anonymizované podobě žalobci poskytne. Konkrétně mu tedy poskytne částečně anonymizované měsíční vyúčtování platu Ing. Vratislava Mynáře, obsahující alespoň jméno, příjmení a celkový čistý příjem, a to za období od jeho nástupu do Kanceláře prezidenta republiky do prosince 2014 včetně. Pokud žalovaná dospěje k závěru, že informace v této podobě již neexistuje, tak bude na ní, aby tento závěr řádně odůvodnila. V takovém případě žalobci poskytne odpovídající výpis ze své evidence platů, kterou používá. Takový výpis bude obsahovat jméno a příjmení kancléře a jeho celkový čistý příjem v měsících od nástupu do funkce v roce 2013 do prosince 2014 včetně.

V.

Rozhodnutí o nákladech řízení

71. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Soud, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79), žalobci nepřiznal náhradu paušálních výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. října 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.